

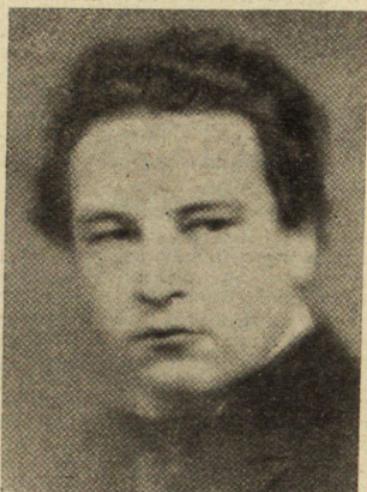
Ондричековъ квартетъ — основанъ 1921 год. отъ учениците на Францъ Ондричекъ: Яр. Пекелски, Ком. Вискочиль, Винц. Заходникъ и Бедр. Ярошъ. Въ последните години е билъ постояненъ камеренъ членъ на пражката радиостанция. Челистътъ Б. Ярошъ е професоръ въ Пражката консерватория.

Ондриченъ, Францъ — Ondříček, Franz — чешки цигуларь-виртуозъ, род. 29 април 1859 въ Прага, умр. 13 апр. 1922 въ Милано; първите уроци по цигулка получилъ отъ баща си — цигуларь, после учили три години въ Пражката консерватория, и две години въ Парижката—при Масаръ, следъ което предприема успѣши концертни обиколки; компониралъ: единъ концертъ за цигулка, „Чешка рапсодия“ за оркестъръ, етюди за цигулка, и издаль една „Нова метода за овладяване майсторската техника на цигулката върху анатомическо-физиологическа основа“ — 1909 (заедно съ лѣкаря Д-ръ Мителманъ).

Ондюле, фр. ondulé — вълнообразно, вълнувайки се, треперейки.

Онегеръ, Артуръ — Honegger, Arthur — виденъ представителъ на новата французска музика, род. 10 мартъ 1892 въ Хавъръ (отъ нѣмски произходъ — родителите му сѫ отъ Цюрихъ), учили при Жедалжъ и Видоръ въ консерваторията въ Парижъ, дето живѣе като компонистъ. Творчеството на О. е една смѣница отъ германска култура и французски вкусъ. Отначало той е подъ влиянието на Дебюси, Равель и Штраусъ, по-късно на Шайнбергъ, до като се донесе до собственъ творчески стилъ, чийто най-характеренъ белегъ е атоналната полифония. Творението „Царь Давидъ“, на което се основава начината му слава, е една оратория въ 3 части, композирана за 2 месеца, и изпълнявана съ триумфаленъ успѣхъ въ Парижъ и цѣла Франция — успѣхъ, дължащъ се на чистата музика и на дълбоката религиозностъ, съ която е изпълнено цѣлото творение. „Царь Давидъ“ е на кръсто-пътя на французската и нѣмска музика. Истинскиятъ О. се изявява следъ „Победоносниятъ Хораций“, „Пасификъ 231“ и „Ругби“, кѫдето той е напълно атоналенъ, и въ

последните две дава, чрезъ представянето на локомотива „Пасификъ 231“, динамизиран и спортна („Ругби“) наша съвременность. Най-ценното и съвършено негово творение е „Антитона“, което съ-

Артуръ Онегеръ

ставя една дата въ оперната история. Пънието въ нея изхожда отъ звучността на словото и декламацията, и се съединява, чрезъ единъ майсторски контрапунктъ, съ другите гласове на оркестъра — при една богата ритмична полифония. Всъка една сцена е изградена строго симфонично и съ майсторска атонална многогласностъ. Творби: Прелюдия къмъ „Аглаяна и Селизата“, „Лѣтна пасторала“, „Пѣсента на Ниграмонъ“, „Победоносниятъ Хораций“, „Пѣсень на радостта“, „Пасификъ 231“, „Ругби“ и една симфония (1931) за оркестъръ, 2 струнни квартета, една соната за виолончель и пиано, 2 сонати за цигулка и пиано, сонатина за кларинетъ и пиано, рапсодия за 2 флейти, кларинетъ, или две цигулки, и виола и пиано; 3 контрапункта за флейта, английски рогъ и виолончель; концертино за пиано и оркестъръ; „Токата и вариации“, и много други пиеси за пиано; 2